

Muista laittaa rairuohot kasvamaan!

Avasin uuden viikkosivun kalenterissani. Kalenterinsuunnittelija oli punaisella reunustanut kehotuksen: Muista laittaa rairuohot kasvamaan! Huvittuneena katsoin tuota kehotusta. En ole vuosiin tai pikemminkin vuosikymmeniin kasvattanut rairuohoa. Tuohan se piristystä kevääseen, kun uusi elämä nousee siemenestä nopeasti.

Elämä ja kuolema kulkevat rinnakkain. Vihreä ruoho kertoo elämän elinvoimaisuudesta. Kuitenkin ruohokin kuivuu ja menettää kauneutensa. Psalmissa 103 sanotaan: ” Ihmisen elinaika on niin kuin ruohon: kuin kedon kukka hän kukoistaa, ja kun tuuli käy yli, ei häntä enää ole eikä hänen asuinsijansa häntä tunne. ”

Olen saanut olla suunnittelemassa seurakunnan tulevaa Muistolehtoa. Iän kertyessä on alkanut syntymään mielteitä omasta ”loppusijoituspaikasta”. Nyt ymmärrän paremmin vanhempieni monet keskustelut kuolemasta ja pohdinnat mitä kuoleman jälkeen ihmiselle tapahtuu. Ne ovat Ikuisuuskysymyksiä, joihin toivoisimme selviä vastauksia.

Täällä ajallisessa maailmassa olemme vain läpikulkumatkalla kohti elämämme matkan päämäärää. Pekka Simojoki on sanoittanut tätä matkaa laulussaan Kahden maan kansalainen:

”Tämä pieni maa jalkojen alla,

Taivas suunnaton päällä pään

Ovat seuranneet koko matkani ajan.

Tämä pieni maa kaikkialla

Ystäväni on, tänne jään,

Kunnes askeleet vievät yli viimeisen rajan.

Olen tuntenut tuulen tuoksun,

Kuullut aaltojen pauhinan

Olen nähnyt sen, kun sataa valkoista lunta

Olen huomannut ajan juoksun

Nähnyt varjojen kasvavan

Mutta pelkää en; unelmani ei ole unta

Täällä työni teen, itken ja nauran,

Raivaan peltoni, kynnän maan

Rauhan siemenen kylvän riitaan ja sotiin

Kerran paikalleen lasken auran,

Kerran viljani korjataan

Silloin tiedän sen; olen tullut viimeinkin kotiin

Jalat pidän mullassa maailman,

Katseellani taivasta tavoitan

Tiedän minne matkaani tehdä saan,

Olen kansalainen kahden maan.

Ritva Nuorala

Ps. Muista laittaa rairuohot kasvamaan!